

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 778/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.В., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. Д.Ш., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини 8К 682/13 од 16.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 288/16 од 25.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.В., адв. Д.Ш., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини 8К 682/13 од 16.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 288/16 од 25.03.2016. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини 8К 682/13 од 16.12.2015. године, окривљени Н.В., оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 3.000,00 динара на име трошкова кривичног поступка износ од 30.901,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан и да оштећеном С.С. исплати трошкове кривичног поступка у новчаном износу од 193.500,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Обавезан је окривљени у смислу члана 258. став 4. да оштећеном С.С. на име имовинско-правног захтева исплати новчани износ од

4.132.414,00 динара, са законском затезном каматом почев од 23.05.2013. године па до исплате, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а за вишак истакнутог имовинскоправног захтева оштећени је упућен на парницу у смислу члана 258. став 3. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 288/16 од 25.03.2016. године изреком под I одбијена је као неоснована жалба Основног јавног тужиоца и браниоца окр. Н.В., адв. Д.Ш., а пресуда Основног суда у Јагодини 8К 682/13 од 16.12.2015. године, потврђена.

Изреком под II наведене пресуде делимично је уважена жалба браниоца окр. Н.В., адв. Д.Ш. и првостепена пресуда укинута само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.В., адв. Д.Ш., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Бранилац окривљеног Н.В., у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем правноснажних пресуда повређен кривични закон из члана „439. тачка 3) ЗКП“. Наведена повреда је према наводима захтева учињена тиме што је суд применио одредбе закона које се не могу применити, обзиром да радње описане у изреци првостепене пресуде представљају радње извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 3) и 4) КЗ, а не кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама.

По налажењу овог суда бранилац окривљеног изнетим наводима у захтеву указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а не повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, како се то наводи у поднетом захтеву.

Врховни касациони суд налази да су ови наводи захтева неосновани, пошто из чињеница и околности назначених у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени у намери да себи прибави противправну имовинску корист лажним приказивањем чињеница довео С.С. у заблуду и одржавао га у

заблуди на начин описан у изреци првостепене пресуде, чиме је прибављена противправна имовинска корист предузећу „Т.-Е.“, а оштећеном С. причињена штета у износу који су наведени у изреци првостепене пресуде, из чега произилазе сва законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, а не кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 3) и 4) КЗ како се то неосновано указује захтевом браниоца окривљеног.

С тим у вези неосновано се захтевом браниоца окривљеног указује да се кривично дело превара из члана 208. став 4. КЗ може извршити када је у питању прибављање себи или другом какве користи, при чему се под изразом „други“ подразумева физичко лице, тј. ако је корист прибављена каквом другом физичком лицу, а не правном лицу, јер по налажењу Врховног касационог суда израз „другом“ подразумева не само физичко лице, већ и правно лице.

Самим тим, по оцени овог суда, радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правилно су правно квалификоване као кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, па следствено томе Врховни касациони суд налази да захтевом браниоца окривљеног правноснажне пресуде се неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Надаље, захтевом за заштиту законитости се правноснажне пресуде побијају и у односу на одлуку о досуђеном имовинскоправном захтеву и указује на погрешну примену одредбе члана 258. став 4. ЗКП, и да суд притом није имао овлашћења да по наведеном члану окривљеног обавезе на плаћање законске затезне камате, што би представљало повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, а које наводе Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Стоје наводи захтева да одредба члана 258. став 4. ЗКП не прописује обавезу плаћања законске камате, али обавеза плаћања затезне камате прописана је одредбом члана 277. став 1. Закона о облигационим односима као и чланом 2. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС" бр. 119/2012) према коме дужник који задолжни са испуњењем новчане обавезе, поред главнице дугује и затезну камату на износ дуга до дана исплате и то по стопи утврђеној овим законом, па је правилно првостепени суд обавезао окривљеног на плаћање и законске затезне камате, а супротни наводи захтева браниоца окривљеног су оцењени као неосновани.

Осталим наводима у захтеву бранилац окривљеног указује да је изрека пресуде неразумљива, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као и да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, а које повреде сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП нису прописане као дозвољени разлог због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима окривљеног у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети овај ванредни правни лек, те је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.